

03 — Rašomonska seksualica

„Kada se budem zaljubila u tebe, izbaciću te napolje!“ rekla je najednom, polomivši usput zadimljenu tišinu prostorije.

Pomerio je slušalice, nasmešivši se, kao, nelagodno.

„Hajde piši taj roman, molim te...“ reči se vrpolje, beže, ali ne znaju gde bi, pa udaraju u monitor i vraćaju mu se na jezik, isparavajući.

„Nije roman“, odgovara ona. Njene reči, naprotiv, znaju gde su krenule. Skupljaju mu se u ušima, pakuju u gomile, ne izlaze.

Kurosava šumi u pozadini narandžaste sobe.

On — kristalasto zagledan u ekran i u drvoseču koji pronalazi kapu. Svedoči o ubistvu i udara prvi deo slagalice.

Ona ga gleda.

Posmatra, iz gotovo mrtvog ugla, u nameri da delove njegovog srca sakupi i polepi u album sa sličicama. Njemu je trebalo mnogo manje vremena da zalepi njeno.

Kada budem počela da se zaljubljujem, izbaciću ga napolje. Pre toga, spalicu se u njegovim šakama. Navikao je da spava kojekuda i da živi na podu. Nije svestan da je ovog puta pod na najvišem spratu. Mogao bi sa visine da gleda svet samo kada bi prišao prozoru. Ali to mu neću reći — neka sanja ljubav i kako ne može da je nađe.

„I, kako ti se dopada film?“

Umesto odgovora, pruža joj cigaretu, pali je izgrebanim metalnim upaljačem i ćuti. Pogled mu je zamagljen rivotrilom koji je podelio sa njom. I ona spava, dakle. Ali ona u snovima piše priče. Sa zakašnjenjem, doduše. Možda joj zavrede u sledećem životu. Možda opet sretne njega ili on opet iznenadi nju, i, umesto da ode kući od leda, otići će joj na pod petog sprata.

„Ta vrsta radoznalosti je pogubna. Saznaćeš jednom“, uvlači dim između pramenova, kao slučajno, razvejane kose. Tu, negde, nazire se

dubina odavno potisnuta u oči bez boja. Ona je vidi, ali ne reaguje. To nikada ne radi kada treba. Uvek kasni. Čak i sada sebi postavlja vremensku zamku. On, takođe. Ali on je uspavan iznutra. Ona spava samo kada mora. I kada sa njom podeli tabletu.

„Mistifikuješ. Ne razumem te.“

„Lažeš. Razumela si dobro. Žao mi je što ne mogu da ti dam ono što ti treba.“

„Patetičan si.“

„Lažeš.“

„Ružan si.“

„Lažeš.“

„I glup si, pritom.“

„To si, slučajno, pogodila.“

Nasmeju se drvenastim izrazima. On, pritom, uvežbano ne diže nozdrve. Mrzi takve lažne kezove. Kaže da stvaraju bore. Nju je baš briga za bore.

„Ne želim običan život, znaš“, kaže.

„Pa osmisli neobičan“, predlaže ona.

„Nikada nisam bio sa ribom koju sam stvarno želeo.“

„Onda je nisi želeo“, zna da je klišerozna, ali je priče o jurcanju moći, dobrih kola i cica smaraju. Smorile su i njega, ali on je, eto tako, pun govana.

„Kenjam sada, znaš?“

Klimam potvrdno i uvlačim dim. Zadržavam ga u ustima. Nikada ne uvlačim u pluća. Mrzim cigarete.

„E, a jel' znaš za onu priču o samurajima koji meditiraju nad slikama sopstvene smrti u borbama?“

„Da, ali pričaj.“

„Pa jel znaš zašto to rade?“

„Da...“

Osmehne se. Osmeh mu je nelagodan. Možda je uvek takav, ali je danas u grobnici zaboravio da zahefta onaj filmski. Ne treba mu, kod nje je prošao. Sada može da prestane da glumi.

„Nemaš pojma, kao i uvek. Kupuješ vreme. Stalno to radiš. Idem da spavam“, uvlači poslednji dim.

„Aha“, pali novu cigaretu samo zato što joj se dopada da to radi.

On ne veruje da joj je svejedno. Ona još manje. Oseća njegov usputni dodir na vratu. Ježi se, ali ispod džempera. Srećom.

Zvuk zvona klizi niz zidove stana od osamdeset kvadrata. Ona otvara bez provere, zna ko je. Već je ponela novčanik.

„Koliko?“

„Tri folije rivotрила — 1000 kinti.“

„Poskupeo si.“

„Veća potražnja, veća cena. Pre nedelju dana tražili ste jednu foliju.“

„Naći ću bolji svet da u njemu spavam.“

„Znaš da nećeš, ovaj ti je najbolji.“

„Da, jer u njemu gladujem iz protesta.“

„Pa, neko mora da se bori za oslobođenje smrti od osude za širenje straha među vukovima.“

„I neko mora da bude ovca.“

On se u drugoj sobi prevrće, zbacuje ćebe, znoji se. Ona ga osluškuje, udiše razbacane delove njegove duše, skuplja ih u usta i izbacuje. Pljuvačka se razliva između delova parketa i tu ostaje. Neka ga duša čeka tamo gde se uspavljuje. Najbezbednije je.

„Moram nazad u Portoriko“, sanja on.

„Moram nazad u smrt“, sanja ona.

Rivotrillski snovi umeju da budu tako suštinski brutalni.

„Znaš šta?“ budi ga, naglo ulazeći u sobu.

On se trza. Portoriko iščezava sa lica zemlje.

„Šta je, bre? Nisi normalna!“

„Nisam se zaljubila u tebe. Zato ne moraš da ideš.“

„Opet lažeš?“

„Ne...“

Na nekim drugim vratima Svemir i dalje valja tablete uspavanima.

Zna da će ih svako iskoristiti za ono za šta je sposoban. Neko da se zatupi, a neko da se, ipak, probudi.

Zna da takvo buđenje svaki put izaziva Veliki prasak. I svaki put stvara život iz nule, samo da bi ga opet uništio. Čitavi univerzumi sagrađeni su da ubiju emociju, da prestanu da postoje u konačnoj spoznaji da romanse nema.

I zna da je susret svetova kojima je malopre prodao tablete, prasak u najavi. Samo što jedan od njih misli da žuri da umre. Drugi misli da je prvi pun govana i jasno mu je da je i sam odavno mrtav.

„Moraš dobro da paziš koga upoznaješ“, rekao je jednom neki drugi, sasvim genijalni, Svemir.

I još je rekao da je svet lavirint u kojem se neznalica ne snalazi i zauvek ostaje u njemu.

„Odlazim večeras, znaš li?“

„Ne. Zašto?“

„Pa, rekla si da ćeš da me izbaciš napolje pre nego što se patetično zamrsimo u patetična osećanja...“

Nasmeju se, ovoga puta oboje ne dižući nozdrve.

Pozadina narandžaste sobe se umiruje. Kurosava završava šaputanje.

Uzima mu ruku i baca pogled na sat.